

محمد حسین رضایی، خواننده نوجوانی که دغدغه های زیادی دارد

صدایی که می ماند...

توی این شماره، سری به جامعه هنر و موسیقی نوجوان زدیم و به محمد حسین رضایی رسیدیم که مهارت و افتخارات زیادی رو در زمینه موسیقی کسب کرده. آقا محمد حسین، نوجوون ۱۷ ساله ای که از سال ۹۳ وارد این حرفه شده و تا امروز با شوق و ذوق در کنار این علاقه رشد کرده! می تونین حاصل گفت وگویی مارو بخونین تا با این استعداد نوجوانه ای! بیشتر آشنا بشین.

راز یک حنجره

شاید فکر کنین داستان ایستادن زیر دوش حمام و آواز خوانی، به پدیده عادی و فراگیر توی زندگی خواننده هاست و هیچ کدوم از هنرمندان موسیقی از این اتفاق بی نصیب نیستن. اما از اونجایی که دهه هشتادی ها از هر لحاظ متفاوتن، آقا محمد حسین استعداد خوانندگی رو با شیطنت و بازیگوشی توی رنگ های تفریح مدرسه شروع کرده و بازیرصدای کف دست بچه ها روی نیمکت های چوبی پرو بال گرفته... توی همین حال و هوا بوده که با وارد شدن به گروه تئاتر مدرسه و آشنایی با یه مربی خوب، مشوق و حامی خودش رو پیدا می کنه و به سمت پرورش استعدادش قدم برمی داره.

صدای تشویق ها...

علاوه بر خانواده خوش، یکی دیگه از مشوق ها و حامیان آقای رضایی، کادر خوب مدرسه ست که در تمامی مراحل و غیبت های موجه آقا محمد حسین برای تمرین و اجرای برنامه های تلویزیونی، پشتیبان و همراهش بودن و خیلی هوشو داشتن. البته به برنامه ریزی خوبش برای اجرای همه کارهای ضروری و لازم هم اشاره می کنه و ما می دونیم همه این موفقیت ها، حاصل تلاش و اراده خودش بوده. چون اولین گام برای رسیدن به اهداف، امید و انگیزه درونیه!

آواز چرتکه

آقای رضایی به حرفه آواز به عنوان شغل آینده نگاه نمی کنه و افق دورتری رو می بینه. اقتصاد یکی از علمیه که بهش علاقه داره و دوست داره تحصیلات و شغل آینده اش در این حیطه باشه و کلا آواز رو به عنوان شغل قبول نداره. اما از این فعالیتی که توی نوجوونی انجام می ده، هدف قشنگی داره: ارائه محتوای مناسب برای هم سن و سال های خودش. به عبارت بهتر، هدفش فقط برگزاری کنسرت و به دست آوردن شهرت نیست. دوست داره آواز رو یاد بگیره و اگر سال ها هم از عمرش بگذره و دنبال آواز باشه به انتهای نمی رسه، چون معتقده این هنر از هر لحاظ غنیه و نمی شه پایانی رو براش در نظر گرفت.

پول کجاست؟

به کلام بزرگترها که گوش کنی همش میگن برو بین پول کجاست. ولی اوقات فراغت آقای رضایی هم آمیخته با عشق و علاقه شه. کلاس های آموزشی خوانندگی و شرکت می کنه. و همون طور که قبلا گفتیم خوانندگی براش علاقه است نه محل درآمد. شاید واسه همین که برای پول درآوردن یعنی همین چرک کف دست مهم، چند وقتی می شه که فعالیتی رو در بورس آغاز کرده و دوست داره این فعالیت رو ادامه بده. خدا به کسب و کار همه برکت بده ان شاء...!

حساس ترین سن

او حساس ترین سن رو، دوره نوجوونی می دونه و معتقده اهداف مهم باید قبل از خارج شدن از سن نوجوونی باشه و در غیر این صورت، سردرگمی یخه انسان رو می گیره و حالا حالاها رهاش نمی کنه. مثلاً آقا محمد حسین انتخاب کرد برای دوره بزرگسالی، آواز رو ادامه بده و با تلاش و پشتکاری که داره، حتماً به آرزوهایش می رسه. با این حال اولین چیزی که محمد حسین بهش اهمیت می ده درس و کتاب و مدرسه ست و با سختگیری ها و کمک خواهر بزرگ ترش تا حالا از برنامه درسی عقب نیفتاده و خیلی پیگیر بوده؛ البته به شغل آینده اش هم خیلی فکر می کنه و دوست داره به پدر و مادرش خیلی کمک کنه و یکی از دغدغه های نوجوون امروزی رو، همین ارتباط بیشتر با پدر و مادرها می دونه و می گه احساس همراهی خانواده توی موفقیت ها، خیلی حس شیرینیه و درک شدن بچه ها از طرف والدین، یکی از موضوعات مهمه که باید بهش توجه بشه...

تعلق خاطر به آثار

طبق اصلی که هیچ ماست بندی نمی گه ماستش ترشه، آقا محمد حسین هم برای همه آثارشون ارزش قائلن، اما با دو تا از اون ها ارتباط خیلی بیشتری گرفتن. اولی سرود «پناه ما» که در وصف امام رضا (ع) خونده شده و دومی هم سرود معروف «سرباز حسینم» که از تولیدات باشگاه موسیقی و ترانه راه هستش. این ترانه انقدر بین بخشی از نوجوون ها مخاطب پیدا کرده که مثلاً دو سال پیش، جمعی از نوجوون هایی که به راهپیمایی ۲۲ بهمن رفته بودن، میکروفن خانم زهرا چخماقی، گزارشگر صداوسیما رو می گیرن و شروع به خوندن این قطعه می کنن. اما زیباترین خاطره خودش رو، هدیه گرفتن پیراهن نوجوان هنرمند شهید مدافع حرم لبنانی «علی ابوطعام» طی اجرای سرودی در اختتامیه جشنواره مردمی عمار در شهر کرد می دونه.

محمد حسین از نگاه اطرافیان:

محمد جواد حاجیان (مربی):

محمد حسین رضایی نوجوان دغدغه مند و با انگیزه ای که در طول این شش سال همکاری ام با او هیچ وقت اونو بدون دغدغه ندیدم.

دغدغه هاش البته متفاوت است، گاهی هنری و در رشته کاری اش... گاهی اقتصادی... گاهی سیاسی و...

همین دغدغه مند بودنش باعث شده شخصیتش برامون متفاوت و جذاب باشه و همیشه در هر حرکتی نقطه توجه ما...

محمد حسن مجیری (دوست):

من محمد صدای می کنم. محمد علاوه بر این که رفیق درجه یکیه، صدای خیلی خوبی داره.

صدای خوبش هم به نظر من به خاطر حس و حال خوب خودش؛ آخه محمد خیلی خوش اخلاقه.

این همه کار حرفه ای کرده ولی هیچ وقت ندیدم با ادعا راجع به حرفه اش حرف بزنه.

اغلب به شوخی بهش می گم محمد، خدایی برو بازیگر شو. آخه حالت چهره اش و عکس العمل هاش خیلی باحاله.

من محمد را بیشتر از این که به خواننده حرفه ای ببینم، به رفیق خوش اخلاق و درجه یک می دونم.

اعظم رضایی (خواهر):

همین که هر روز صدای سازش و شعرهاش تو خونه هست، یعنی امید هست...

عشق هست...

پشتکار و زندگی هست...

گپ و گفت

ضمیمه نوجوان

شماره ۳۰ | مهر ۱۳۹۹

نوجوان
جامعه

فاطمه کریمی

با تشکر از عطیه
ضرابی